

העלון טעון גניזה
עלון מס' 786
שבת בלק
שנת תשפ"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
חנניה בן אורי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

לרפואה שלמה
כרמלה כונפטה בת רחל

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע"א
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

זמני שבת פרשת בלק

ירושלים	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
6.19	7.12	8.28	9.05	
6.22	7.30	8.31	9.02	
6.23	7.20	8.32	9.03	
6.19	7.28	8.32	9.00	באר שבע

הפטרה: "והיה שארית"

מטעמים לשולחן

בדרך שאדם רוצה לילך - מוליכין אותו

"ויבוא אלקים אל בלעם לילה ויאמר לו: אם לקרא לך באו האנשים - קום לך איתם" (במדבר כ"ב, י-כ)

כל המהלך שהלך ה' עם בלעם תמוה: בתחילה אמר לו - "לא תלך עמהם", ולבסוף אמר לו - "קום לך איתם"! מדוע? אם לא טוב בעיני ה' שבלעם ילך עם שליחי בלק, למה לבסוף אמר לו: "קום לך איתם"? מכוחה של שאלה זו, למדו חז"ל (מכות י"ב) כלל גדול בהנהגת הקב"ה את האדם בעולם: "בדרך שאדם רוצה לילך - מוליכין אותו". וכך נהג הקב"ה עם בלעם: הוא ראה שרצונו עז ללכת עם שרי בלק, ולפיכך אמר לו שילך. אך הרי גם קודם לכן הוא רצה ללכת, עם השליחים הראשונים, ומדוע אז הקב"ה לא הסכים על ידו? מבואר כאן יסוד נפלא: הרבה אנשים רוצים לעשות עבירות, אך ביד מי נותנים את האפשרות לחטוא? ביד מי שמתחיל לעשות בפועל את מעשה העברה. כל זמן שבלעם רק רצה, הקב"ה אמר לו: לא. אבל ברגע שעשה מעשה, ששיקר ואמר: "להלך עמכם", ונתן לבלק להבין שעליו לשלוח "שרים רבים ונכבדים מאלה" אם כך: לך. הבא להיטמא - פותחים לו! ואכן מיד: "ויקם בלעם בבוקר ויחפש את אתונו וילך". אלא שעדיין יש להקשות: מדוע כתוב "בדרך שאדם רוצה לילך - מוליכין אותו", בלשון רבים, והלא מי מוליך את האדם בדרך? הקב"ה. ואם כן, צריך היה להיכתב "מוליך" בלשון יחיד? אומר על כך המהרש"א: בכל מחשבה, דיבור ומעשה שעושה אדם, הוא בורא לעצמו מלאך לפי העניין, אם לטוב ואם לרע. והבחירה נתונה בידו של אדם באיזו דרך ילך, והמלאכים שברא על ידי בחירתו - הם מוליכין אותו אל אשר יחפוץ. ולכן נאמר "מוליכין אותו", בלשון רבים, כי הם מוליכין אותו בדרך שבחר. היוצא מדברי המהרש"א, אפוא, הוא - כי כבר מהמחשבה נברא לאדם מלאך, והמלאך הזה משכנע אותו ללכת בכיוון המחשבה שחשב. הדבר מדהים וחייב לעורר אותנו: כמה צריך להיזהר אפילו ממחשבה קטנה רעה, ועד כמה כדאי להתעסק במחשבות טובות, המסוגלות באמצעות המלאכים שייבראו על ידן לרומם אותנו בעבודת ה'. הנה ראינו שמשמים מסייעים לאדם לילך בדרך, עד כדי בריאת מלאכים שיסייעו לו להגשים את חפצו. עד היכן הדברים אמורים? נתבונן נא במשל הבא, ונבין: אדם עשה סיום מסכת, מסכת קשה מאוד ושמחתו הייתה גדולה. הוא ערך סעודת סיום עם מאכלים דשנים, וגם משקאות חריפים. שותה האיש עוד ועוד, עד שהשתכר ולא ידע בין ימינו לשמאלו, ומרוב שמחה עלה על השולחן והשתולל, ולבסוף פשט את בגדיו - לחרפתו ולחרפת המסובים כולם. כשנתפקח מיינו, תלש את שער ראשו מרוב בושה, וחשש לצאת מביתו יותר מחדש ימים. רק לאחר שסבר כי הנוכחים במעשהו כבר שכחוהו יצא לרחוב. אלא שעד מהרה התברר לו כי טעה: בכל מקום נתקל במבטים של אנשים שדבר חרפתו הגיע לאוזניהם. הוא לא יכול היה לשאת זאת, וברח מעירו לעיר אחרת. אך גם שם, כשנודע להם במי מדובר, הביטו בו במבטים שונים. הזלזול והחמלה הכו בו ללא רחם, ולא נותרה לו ברירה אלא לברוח מהארץ. הוא יצא לאירופה, אך גם שם חזר הסיפור על עצמו. מבטי בוז מהולים בדחייה ליוו אותו, ולא הייתה לו ברירה אלא לנדוד לאמריקה. אלא שאף שם לא ציפתה לו קבלת פנים נוחה יותר. מה עוד ששם נודע לו, כי כבר נחקק חוק בעניינו, שכל צאצאיו יתכנסו פעם אחת בשנה ב"בית העם" שבכל מקום ומקום, וישמעו על המעשה הנורא שעשה. מסכן האיש ההוא. ברגע קטן אחד איבד את כל עולמו, ומעשהו מלווה אותו לדראון עולם. מיהו האיש הזה? מהו המעשה שעשה, עד שאנו, צאצאיו, שומעים על כך פעם בשנה בקריאת התורה? אומר ה"חפץ חיים": זהו נח. נח הצדיק, שעשה סעודת סיום למסכת הקשה ביותר שלמד בחייו - היא מסכת הטיפול בכל החיים בתיבה לאורך ימות המבול. ומה עשה? "וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהל" (בראשית ט', כ"א). כמה חרפה הייתה לנח מהמעשה הזה, שקרוב למחצית בני האדם שהיו באותו יום בעולם ראו אותו? וכמה חרפה יש לו מכך שכל שנה ושנה מתכנסים צאצאיו בבית הכנסת, בשבת פרשת נח, ושומעים על הדבר הנורא הזה? איך קרה הדבר המביש הזה לנח? רש"י אומר שם, על הפסוק "ויחל נח" (שם, כ'): "עשה עצמו חולין" כלומר, תחילת המעשה, שנטע כרם, כבר לא הייתה בטובה - שעשה עצמו חולין. ובדרך שאדם רוצה לילך - מוליכין אותו. עד כדי כך, שמוכא בחז"ל (בראשית רבה ל"ו, ז'): "בו ביום נטע, בו ביום שתה, בו ביום נתבזה" כלומר, משמים סובבו את הדברים שלא כדרך הטבע, לגרום לו לכל זה. שהרי המקובל הוא שזמורות אינן מניבות פרי אלא לאחר ארבעים יום לפחות, וגם המיץ היוצא מן הענבים הנדרכים - אינו נעשה יין משכר ביום אחד. כיצד ייתכן שהפעם - הכל התרחש ביום אחד: נטע, שתה והשתכר? מדוע? מפני שבדרך שאדם רוצה לילך - מוליכין אותו, ו"הבא ליטמא - פותחין לו" (שבת קד ע"א). כמה צריכים אנו להיזהר וכאמור, אפילו ממחשבה רעה. וכמה כדאי לעסוק במחשבות טובות, כי אם כך פותחים לאדם שבא לעסוק בדבר טומאה, קל וחומר שמסייעים לאדם שבא לעסוק בטוב, ומוליכין אותו אל אשר יחפוץ

ההלכה השבועית

הלכות שנים מקרא ואחד תרגום

א. מלמדי תינוקות שקוראים הפרשה עם תלמידיהם, אינם צריכים לחזור ולקרות המקרא של הפרשה בשבת, אלא יאמרו תרגום פעם אחת ויוצאים ידי חובתם. (מין בש"ע סעיף ו, ומג"א סק"ט, והמחצית השקל והלבושי שרד שם).

ב. נשים פטורות מקריאת שנים מקרא ואחד תרגום, כי קריאה זו בכלל מצות תלמוד תורה, והרי הנשים פטורות ממצות תלמוד תורה, שנאמר ולמדתם אותם את בניכם, ולא את בנותיכם (קידושין ל.). וכן פסק בשו"ת משנה הלכות ח"ו (ס"ו). ומיהו אשה שתרגה לקרות שנים מקרא ואחד תרגום תבא עליה ברכה. וכמ"ש הרמב"ם (פ"א מהל' ת"ת הל' יג), אשה שלומדת תורה יש לה שכר, אבל אינו כשכר האיש מפני שלא נצטוו, וכל העושה דבר שאינו מצווה עליו אין שכרו בשכר המצווה עליו, שגדול המצווה ועושה יותר ממי שאינו מצווה ועושה (קידושין לא.). [וכן היא בשלחן ערוך יו"ד סי' רמו סעיף ו].

חזון עובדיה

ומתוק האור

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinyon.org או הכנסו ל- www.hasdeyinyon.org או בואצפ: 050-9580500

לפני שנה וחצי, בקיץ, היא הודיעה לי שהיא באה לביקור.

מי? החברה שלי שירלי, שגרה מזה 20 שנים ביונייטד סטייטס אופ אמריקה, בעיר שיקגו. כיום היא אם לארבעה ילדים, אנחנו מכירות מגן הילדים, וצמודות זו לזו, ומדברות כמה פעמים בשנה בטלפון. היא התחתנה שנתיים לפני, עם בחור אמריקני שהעדיף לחזור לשכונת מגוריו בשיקגו. שירלי ביקשה על נפשה, ניסתה לשכנע אותו שכאן ארץ הקודש, ושהכל מעלין לירושלים, ואווירה של ארץ ישראל מחכים, אבל בעלה רק הנהן בראשו, ורכש זוג כרטיסים לשיקגו. ומאז הם שם. בכל פעם שהיא מגיעה לביקור, פעם בשנתיים-שלוש, היא נאנחת מגעגועים ומנסה לבלוע את הארץ בהמון נסיעות וטיולים. כן, היא מגיעה אליי תמיד עם מתנה קטנה, פעם בושם, פעם בגד, לפעמים מכשיר חשמלי, וכמובן צעצוע או ספר לילדים. באמת אישה מקסימה. אודה על האמת, הביקור הצפוי שלה לא התאים לי בכלל, למה? כי הוא נפל עליו בזמן מאד לא טוב בחיי. מצב רוחי היה בשפל המדרגה, ולא רציתי שהיא תגלה עד כמה קשים חיי. אפילו קשים ממש. אבל את פרטי הדרמה תקבל בהמשך. ברשותך בוא נתמקד בביקור של חברתי היקרה. שירלי נכנסה כמו תמיד עם חיוך גדול, חיבקה אותי בחום רב, והתיישבה בסלון הקטן שבדירת השכורה בעיירה נידחת בצפון הארץ. אחרי כמה מילות נימוסין, של מה נשמע ומה חדש, היא תקעה מבט חקרני בקירות הסלון, שהיו מעוטרים בשישה ציורים חדשים. מדובר בציורים בצבע שמן, המתארים נוף שהיראליזם והאבסטרקט משמשים בהם בערבוביה. מה פירוש? הפירוש הוא שהנחל הוא ממש נחל תכלכל ופתלתל, וכמה עצים סביבו נראים ממש אמיתיים, אך הדשאים המרוחקים יותר, וההרים שבאופק מתעקמים ונשברים להם, והספסלים שבאופק נראים כמו פירורי עוגה. בביקור, ציורים קצת לא נורמטיביים. בסתר ליבי כיניתי אותם, "אומנות חסרת אומנות". "מי הצייר המוכשר?" שאלה שירלי משיקגו. גיחכתי. הצייר המהולל לא היה אלא בני הבכור בן ה-16 ששמו צדוק, שלאחריו נולדו לנו עוד ארבע בנות. "צדוק הוא הצייר?" התלהבה שירלי, "נו, טוב, אני מרשה לעצמי להיות חוצפנית, ולבקש במתנה ציור של צדוק, ואתלה אותו בסלון ביתי בשיקגו. כך תהיה לי מזכרת תמידית מכך". בשמחה, עניתי לה, מה שתבחרי, זה שלך. שירלי בחרה את הציור הכי עלוב לטעמי. צדוק צייר גשר שנראה כמו כיכר לחם, העובר מעל עיר שעשויה מצעצועים שבורים. במבט ראשון קשה להבחין מה טמון בציור, אבל עם קצת דמיון תגלה שהרקע והנוף עשויים מפרוסות לחם דבוקות זו לזה, מעופשות בצבע ירקרק. בביקור ציור זוועה. צדוק שמח לתת לשירלי את הציור, כי בכל פעם שביקרה דאגה למתת מתאים בשבילו. כעבור שעות שירלי נסעה. היא הטמינה את הציור בתא המטען של המונית נופפה לשלום והמשפט האחרון שאמרה: "תודה על המתנה שקיבלתי..." הציור המתוק של צדוק. "ועכשיו זרקור היסטורי קצר. האמת הם שחיי הנישואין שלי נפתחו לצלילי פעמונים, ועם המון אורות חמימים ומלטפים, ולא לימדו אותי דבר על העומד להתרחש. בעלי בא מבית עשיר מאד, והכניס אותי לדירה גדולה, מרהוטה בטוב טעם, ומכאן ואילך במשך עשר שנים חייתי בתוך בועה מתוקה של נועם ושפע בלתי נתפס. מעולם לא שילמתי חשבון מים, או חשבון חשמל, מעולם לא קניתי בגדים או נעליים לילדי, חמותי תמיד גיהצה כרטיס אשראי, ושאלה "מה עוד חסר לך?". המקרר תמיד מלא והמזווים גדושים מזן אל זן. בביקור גן עדן בעולם הזה, או יותר נכון בועת גן-עדן שאו-טו-טו עומדת להתפוצץ ולהימוג בחלל העולם. כשנולד בני הבכור צדוק, שכיום כבן 16, הוא נולד עם המון בעיות רפואיות. כליות בחצי תפקוד, רשרושים בלב, בעיות נשימה קשות וקיבה שלא סופגת מזון. כמו כן, האומלל איבד את קולו, והיה בוכה ללא קול. תוסיף לך שהוא סובל מפיגור ברמה בינונית, וקשה לו להוציא מילים מן הפה. מסע ארוך ומייגע עברתי איתו בין בתי חולים, חדרי ניתוח, פרופסורים, תרופות בלי סוף, בשורה התחתונה כיום הוא יחסית בריא. נער טוב לב, מקרין אהבה לסביבה, דא עקא שהוא סובל מאי שקט, וצריך למצוא לו תעסוקה תמידית ומגוונת, אחרת הוא פשוט מתפרץ בזעם... במהלך השנים לימדתי אותו לתפקד ברמה פשוטה, ללכת למכולת, לקנות לחם, לשלם, להחזיר עודף אבל לגופו של עניין, הוא מתיש אותי, וההתמודדות אתו היא כמו מלחמה סיופית שלא נגמרת לעולם. לפני שנתיים צדוק שבר רגל עקב שובבות... הוא שכב במיטה מגובס כחודש ימים וביקש

לעשות משהו. קניתי לו בד, מכחולים וצבעים והנחתי סמוך למיטתו, צדוק התחיל לצייר חלק מציוריו שתליתי בסלון. לפני מספר שנים, בנסיבות מסוימות המשפחה התפרקה... לפתע נותרתי עם חמישה ילדים, ללא פרוטה בכיס. חייתי ממש מהיד לפה, בעניות שלא ניתנת לתיאור. שמונה חודשים לא שילמתי חשמל, נעלי הבנות קרועות, מכונת הכביסה מקולקלת, חוב ענק למכולת ומינוס מפחיד בחשבון הבנק. שכנים טובים עזרו לי פה ושם במצרכי מזון, כך גם הוריי ואחי... אני מייחלת שאף אחד בעולם לא ירגיש את תחושת מהאיגרא רמא לבירא עמיקתא. לפעמים הייתי ממש מיואשת, חסרת אונים, מגרדת פרוטות כדי לקנות לחם חלב וגבינה, לשרוד בציפורניים, להסתיר את הבושה מבני המשפחה... במצב הירוד הזה, שירלי משיקגו ביקשה לבקרני. כשהיא נכנסה עשיתי הצגה של מאושרת ושמחה, ולא רמזתי לה מה מצבי... אינני טיפוס שמפזר את צרותיו לזולת. כמה ימים לפני ערב פסח תשע"ז חשתי שעולמי חרב עליי. בלילה, אחרי שהילדים נרדמו, פתחתי את המקרר. שכנה שם חצי קופסת גבינה וביצה אחת. על השיש חצי כיכר של לחם פרוס. זה הכל, וכסף? אין. משכורתי הדלה כסיעת לגוננת תגיע בעוד שלושה שבועות ותיבלע בתהום. אנחנו אוכלים מצה שמורה כל ימי המועד, ובשר ודגים והמוצרים לפסח? עולים הון עתק, שום סיכוי קלוש להיחלץ מן הבוץ אין באופק. שבורה ודומעת התיישבתי בחדרי החשוך. אישה בודדה, חלושה, ענייה, ובכיתי. למי אפנה? על מי אשען? אמרתי לו "אבא שלי שבשמים, די, הגיעו מים עד נפש. אין לי כוחות נפש להתמודד מול העניות הזו ועם דקדוקיה. אני נכנסת לישון ומעבירה לך את השרביט, אתה אבא של ילדי, לא פחות משאני אימא שלהם... אני כשלת, ואני מבקשת סליחה... אבא דאג להם שלא ירעבו, שלא יחושו מוזנחים ועלובים..." אחרי שעה של בכי, נרדמתי, אבל רגועה הרבה יותר. מדוע? כי יש מי שמנהל מעטה את המשפחה... בבוקר הם יצאו עם כריכים לבתי הספר. בתי הגדולה בת ה-12 הבחינה במכתב בתא דואר ואמרה "אימא, כתוב כאן שהפקידו לך בחשבון 59 שקלים", הנחתי את המכתב בפנית האוכל, ומיהרתי למקום עבודתי... מי יפקיד לי כסף? הבלים. כששבתי אחרי הצהריים מצאתי זמן להציץ במכתב מן הבנק, ציפיתי לעוד מכתב מאיים... כמו תמיד. אלא שהדברים נראו אחרת. סכום של 59,074 ש"ח הופקד בחשבונתי! שמד עתה על יתרת זכות של עשרות אלפי שקלים. החסרתי פעימה. היה ברור לי שזו טעות... אינני גנבת... אבל לפחות באופן זמני אשתמש בכסף כדי לעבור את חג הפסח... תוך דקותיים הגעתי לבנק. הפקידה האירה אליי פנים "תוכלי למשוך רק 49,000, ולהשאיר בחשבון העו"ש 2,000 ש"ח יתרה". "כן, אמשך הכל הרגע", הודעתי לה, נמנעת מלשאל מהיכן צנח עליי הכסף... שלא תתגלה הטעות... שלא תתפוצץ לי עוד בועה דמיונית של עשירות. נטלתי את הסכום ודהרתי הביתה, נכנסתי לחדרי מיוזעת ומזועזעת. אני לא גנבת... אני אחזיר הכל עד הפרוטה האחרונה. כשהיה לי... בכיתי משמחה, בכיתי מדאגה... יצאתי שוב לרחוב ושילמתי כ-10,000 ש"ח!!! את כל חובותיי... ונשאר לי עוד המון המון כסף. רק למחרת אזרתי אומץ, ושאלתי בטלפון את פקידת הבנק, "מאין התזרים?". "משיקגו... יש לך מישור משיקגו?" השיבה. ר' לוי, רועדת ומופתעת חייגתי לשירלי ושאלתי, "את הפקדת לחשבון 59,074 ש"ח?". "כן", היא השיבה וגוללה את הסיפור הבא. "מיד כשנחתי בשיקגו הבחנתי במודעת רחוב, המבשרת שהעירייה הכריזה על תחרות ציורי ילדים... צילמתי את הציור של צדוק והעברתי אותו לוועדה הממינת. הגיעו למעלה מ-10,000 ציורים, מילדים ונערים בוגרי חוג ציור. הציור של צדוק נבחר עם עוד כ-300 יצירות. כשנפתחה התערוכה בנוכחות סנטורים ושרים חשובים, ראש העיר, נתבקשתי לייצג את הציור... ולספר על הילד הצייר. קבוצת אנשי עסקים שמעה ממני שהעיר המתפוררת שלפניהם, הינה יצירה של נער יהודי מישראל הסובל מפיגור... הם התפעמו וקראו לאוצר התערוכה, שהסכים לבצע מכירה פומבית ביניהם הציור נמכר למיליונר נוצרי קשיש, ששילם עבורו כ-16,000 דולר. המוזיאון גזר קופון, ואת השאר נתן לי... אבל זה הציור שלכם, ולי איך כוונה להתעשר מהכישרון של בנך היקר..." כך אמרה שירלי. שיהיה לך לבריאות, אדון לוי, את הלקח שיעשו קוראך בעצמם. אם ירצו.

באדיבות המחבר הרב קובי לוי הי"ו

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

"אמא שלי שתחיה קמה בבוקר שגרת, ולפתע שמעה חבטה עזה. היא רצה לבדוק מה קרה - ומצאה את אבא שוכב על הרצפה, מתבוסס בדמו. היא הזעיקה מיד את 'איחוד הצלה', שפינו אותו באמבולנס לבית החולים. במיון גילו בצילום סי-טי גוש, שלושה שברים בגולגולת, קרע בעור התוף ושיתוק בצד שמאל של הפנים. ברגע ששמעתי על כך - התקשרתי מיד ל"חסדי ינון" והזמנתי עבורו "פדיון נפש". היום, ארבעה חודשים אחרי, אני יכולה סוף סוף לבשר בשורות טובות: בדרך פלאית ממש, הוא קם על רגליו - הולך בכוחות עצמו, בלי מקל, זכרוננו לא נפגע, והוא מתפקד כרגיל. נשארה רק עווית קלה בפנים, שצפויה להיעלם בעזרת השם עם הזמן. אין לי ספק שהפדיון המתיק מעליו את הדינים. אין דרך אחרת להסביר את תהליך השיקום המדהים שהוא עבר בזמן כל כך קצר. זה לא מובן מאליו. תודה לבורא עולם, רופא כל בשר ומפליא לעשות!"
א.ד. רעננה

"הבן שלי היה בקשר עם אישה גויה במשך כמה שנים. המילים לא יכולות לתאר את הצער - הדמעות נשפכו כמו מים. היא נראתה ישראלית לכל דבר, ורק לאחר שכבר נרקם הקשר - התברר לו שהיא לא יהודיה. באותו שלב, כבר היה קשה מאוד להיפרד. כל ניסיון לנתק את הקשר לא הצליח - היא פשוט לא הרפתה וחזרה אליו שוב ושוב. בצר לי, פניתי לארגון 'חסדי ינון' וביצעתי בשבילו כמה "פדיונות נפש" ובחשד השם, היום אני יכולה סוף סוף להתקשר ולבשר בשורות טובות. רוצה להודות לשם יתברך על רחמי כי לא תמו. ועל השליחים שלו ושזכוי הרבים יעמוד לזכותו ויזכה להקים בית נאמן בישראל..."
א.א.

סמא דחיי - הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שמר פיו ולשונך שמר מצות נפשך (ספרי, בראשית)

אין שלם בכל, אלא אחד יחיד ומיוחד יתברך שמו

ידוע מדברי רבותינו ז"ל, שהקדוש ברוך הוא מקפיד הרבה על המלמדים קטגוריא על ישראל, ואין לה כל עיר ומשפחה ושכט וכל איש שאין בו בר ותבן, ואין עץ בלא עשן, ואין שלם בכל אלא אחד יחיד ומיוחד יתברך שמו, ואין להאנשים לגנות לשום אדם על אשר נמצא בו דבר לא טוב, כי דרך איש ישר בעיניו, ומה יעשה הבן? הישר בעיניו יעשה לפי דעתו ולפי מה שיהיה לו עזר משדי.

רעה כפולה ומכפלת למדבר על הרבים

ומה גם שאין לכלל ולגנות כל המשפחה או כל העיר בשביל איזה אנשים מהם שנמצאו אשר לא טוב עשו. ואם גדול ענש לשון הרע להמדבר על היחיד, על אחת כמה וכמה רעה כפולה ומכפלת למדבר על הרבים.

(פלא יועץ ערך לשון הרע)

פעמיים בשנה הייתי צריכה לעבור טיפול כירורגי פולשני - לא נעים בכלל, כולל הרדמה מלאה. לפני הטיפול האחרון, החלטתי לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון", שהטיפול יעבור בהצלחה ובקלות. ואז - ממש למחרת, במהלך הטיפול - הרופא הצליח להוציא את הגורם לבעיה עצמה, ובישר לי בהתרגשות: "לא תצטרכי יותר לעבור את הטיפולים האלה!" התרגשתי עד דמעות. אני בטוחה שזה בזכות הפדיון והצדקה.

מירב

רצינו לקנות דירה בירושלים, אבל אחרי שהתייעצנו עם כמה גורמים - כולם אמרו לנו שלא כדאי, מכל מיני סיבות. בינתיים, הזמן עבר והכסף שלנו לאט לאט התאדה... חשבנו לעבור לרכישה במקום אחר, אבל שם הודיעו לנו שאין צפי מתי בכלל יתחילו לבנות. הבנו שאנחנו חייבים סיעתא דשמיא. אז החלטנו לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" - ומאז, הכול התחיל להיפתח. תוך זמן קצר הבנייה יצאה סוף סוף לדרך, מצאנו גם משכנתא בתנאים נוחים, וברוך ה' אנחנו מצליחים לעמוד בתשלומים. שלושת הדברים שביקשנו הסתדרו ממש בחוש. הבנייה, המשכנתא והתשלומים, הכל נפתח - אין לנו מילים להודות להשם!

בעילום שם

רוצה לשתף בישועה שהיתה לי- עשיתי "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" כדי שייפתחו לי שערי פרנסה. והנה, בסיעתא דשמיא, כמו מעין המתגבר, נפתחו לי שערי שפע והחלו להגיע פרויקטים בזה אחר זה. ישתבח שמו לעד!" אין עוד מלבדו!

בעילום שם

בסיעתא דשמיא

**הספר שיוציא
אותך מהדאגות**

שער הבטחון המתורגם
מאת רבנו בחיי אבן פקודה זצ"ל.

מהדורה חדשה ויחודית מתורגמת
לשפה עכשווית וקולחת
מצורת הסגולה לפרנסה
של הרב סגל

חדש!

ניתן להשיג ב"חסדי ינון" 1700-720-500

**מטבע הישועות
שק הצדיק**

לפרטים בקו הישועות
1700-720-500

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

כפרי תמים חלם חלום. בחלומו ראה הוא סולם מוצב ארצה גבוה מאה שלבים, והמלך נמצא בעת טיפוסו על הסולם בשלב החמישים. בבוקר סיפר הכפרי לאשתו וזו יעצה לו ללכת אל המלך ולספר לו את חלומו. הלך הכפרי וסיפר למלך את החלום. החלום מצא חן בעיני המלך שראה בו סמל לעליית מלכותו ושגשוגה. כאות הוקרה העניק המלך לכפרי חמישים זהובים כמניין מעלות הסולם. סיפורו של הכפרי הגיע אל השכנה שפנתה לבעלה ואמרה: "לך אל המלך אף אתה וספר לו שחלמת שהוא כבש את פסגת הסולם, כך נקבל מאה זהובים ונתעשר". חשש בעלה לשקר למלך, אך לחצה של האישה והממון הצפוי עשו את שלהם. בבוקר המחזרת צעד האיש אל ארמון המלך וסיפר לו בהתרגשות: "חלמתי על כבוד המלך חלום. בחלומי ראיתי את הוד מלכותו מטפס על סולם גבוה בן מאה שלבים, עד שכובש את פסגתו". אכזבה גדולה אפפה את פני המלך והוא ציווה לסלקו מהארמון. תוך כדי שהאיש נגרר אל מחוץ לארמון פנה למלך ושאל: "לפני שבועות מספא הגיע אליך כפרי אחד וסיפר לך חלום דומה לשלי, אך הוא ראה את המלך מגיע לשלב החמישים ואילו אני ראיתי שהמלך כבש את הפסגה. לו הענקת חמישים זהובים ואותי אתה מגרש כעת מארמוןך, מדוע כבודו פעל כך?" השיב המלך: "בחלום חברך הייתי באמצע הסולם, עולה ועולה, תמיד בעליה, יש לי לאן להגיע ולשאוף. עליה מסמלת ברכה, על ברכה מגיעה תשורה. אולם בחלומך אני נמצא בראש הסולם, כך שלא נותר לי מעתה אלא לרדת מטה, ירידה היא סימן לרעה, לכן יוצא אתה כעת ללא כלום..." (הרב יוסף חיים) יום רודף יום, שבוע אחר שבוע, האם רק הימים התקדמו או גם אננו? כאשר אנו מבקשים לשבח את האחר ואומרים לו שהוא "מלאך" אין זה שבח אלא גנאי... אומר הרב יוסף חיים: "המלאכים עומדים במקומם תמיד, לא מתקדמים בצדקתם ולא מתדרדרים ברשעתם, שכן אין להם בחירה אם לעשות טוב או רע. הצדיקים לעומתם הולכים מחיל אל חיל, מתגברים על יצרם ומתרוממים ממדרגה למדרגה". אנו גדולים יותר ממלאכים, יש בנו יכולת להתקדם קדימה, לעלות ולהתעלות. אך תנאי לכך! אמר רבי ישראל מסלנט: "כל עוד האדם פועל ומתקדם באופן רציף בעבודת ה', בכוחו לדאות ולהעפיל למדרגות גבוהות. אך אם יעצור את התקדמותו עלול הוא לצנוח מטה..." אם נרגיש תמיד שאנו רק באמצע הדרך, שתמיד נותר לנו עוד ללמוד, עוד להתקדם, נהיה תמיד במצב של עליה. אך אם נרגיש מושלמים, שהגענו לראש הפסגה, הרי שלא נותר לנו אלא... לרדת (מטעמים לשולחן שבת) התקדם קדימה, עשה עוד פעולה, עוד קבלה, עוד מצווה, אל תעצור... אתה עכשיו יותר גדול ממלאך...

רונן קריתא

שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: בחור שהתארס בשלושת השבועות האם אפשר לשיר לו כשמגיע לשייבה?

תשובה: יש מקום להקל בשירה בפה. מקור: ביה"ל סימן תקנא ד"ה ממעטים.

שאלה: האם אפשר ללמוד לנגן בכלי נגינה בשלושת השבועות?

תשובה: אפשר ללמוד עד ראש חודש אב, כדי לשמר את מה שלמדו (דבר האבד), וגם שאין כ"כ הנאה, כי עיקר המטרה הוא הלימוד (ואף אם זה לא לצורך פרנסה יש להקל עד ר"ח). מקור: שו"ע סימן תקנא, פמ"ג אשל אברהם ס"ק י' וביה"ל ד"ה ממעטים.

שאלה: האם מותר לערוך אירוסין בשלושת השבועות?

תשובה: עד ר"ח אב מותר כרגיל אך בלי מוזיקה, ומר"ח אפשר אבל בלי נטילת ידיים. מקור: שו"ע סימן תקנא סעיף ב.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל: 6191265@GMAIL.COM

"ועשו לי מקדש – ושכנתי בתוכם"

חסדי ינון
מזכירות בארבעה

"בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסדי ינון" נפתח בימים אלו בית מדרש

ע"ש הצדיק המלובן ר' ינון חורי זצוק"ל

זכות נדירה וחד-פעמית! להיות שותפים בהקמה –

בית להקדיש ולהנציח:

עילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלחת המשפחה | ארון חיים | ספסלים | סטנדרים | ספרי קודש | שולחן

כל תרומה נדבך נוסף בבנין מקדש מעט. במיוחד בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:

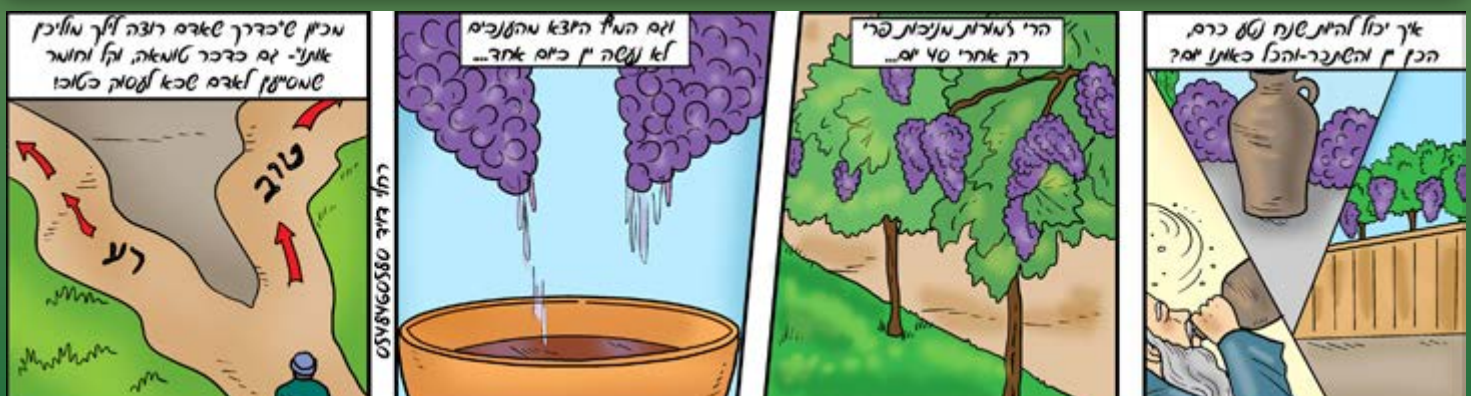
050-9580500 1700-720-500

או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מה)

לרפ"ש, שמירה והגנה לכל עם ישראל ובכללם החיילים, הפצועים והחטופים ושכולם יחזרו לשלום בריאים ושלמים

הפרשה המצוירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

לע"נ נח בן טראקי ז"ל, יסמינה בת מסעודה ז"ל, יהושע בן עזיה ז"ל, רחל בת פלילה ז"ל, יעקב בן רוזה ז"ל, אמילי בת רוזה ז"ל, צבי בן אילנה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 1700-720-500. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 1700-720-500 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440